

A HÉT VERSE

Kovács Gabriella ajánlására

József Attila

HA A HOLD SÜT...

Ha a hold süt, a néma, siron tuli fény,
álmomba' kinyílnak a termek.

Kioson, kenyeret szel a konyha kövén
s majszolja riadtan a gyermek.

Csak a léghuzat ismeri - alszik a ház.

Les nagy szeme, reszket a térde.

Zsirok és köcsögök teje közt kotorász,
surránva, mint az egérke.

Ha belé-belereccsen a szörnyü kredenc,
ajkára repül kicsiny ujja:

könyörögne az irgalomért, de a csend
zord kürtje a zajt tovafujja.

Ez a zaj, ez a kín, e világreccsegés
nem szűnve, dühöngve növekszik.

Belesáppad a gyermek, elejti a kést
és visszalopódzva lefekszik...

Mire ébredek, ég a nap, olvad a jég,
szétfeccsen iromba szilánkja,
mint déligyümölcs-kirakat üvegét
öklével a vágy ha bevágja.

Elalél a fagy istene, enged az ég.

Már unja az ördög a poklot,
ideönti a földre kövér melegét -
zöld lángba borulnak a bokrok.